

Xuân Này Nhớ Đến Xuân Xưa.

Buổi sáng cuối năm ở quê người, tôi ngồi trước màn hình computer, lòng buồn không sao kể xiết. Hai mươi sáu năm tôi sống nơi đất khách quê người, thời gian trôi đi quá nhanh, đã trải qua biết bao nhiêu nỗi buồn vui gian khổ.

Tôi sẽ viết kể cho các bạn và đọc giả nghe về những hồi ức của tôi. Ai cũng có ngày xưa, tôi cũng có những chuyện vui luôn tô màu cho cuộc sống, nhưng những đau thương kinh hoàng không bao giờ xóa mờ trong tiềm thức của tôi.

Suốt một tuần qua mưa gió tầm tã, nhờ những cơn mưa trút xuống nên đất đai được màu mỡ hơn và cây cỏ hoa lá khoác lên màu xanh tươi mát đẹp thêm lên. California đã được hồi sinh, từ tiểu bang hạn hán khô cằn, thiếu nước trầm trọng nhiều năm qua nhưng nay nước đã tràn trề vào các hồ và những cánh đồng khô cháy.

Sáng nay tôi trở dậy lúc mặt trời đã lên cao, ánh sáng chen vào khung cửa sổ và ngoài kia có tiếng chim hót líu lo như báo hiệu một ngày mới êm đềm tươi đẹp. Tôi tản bộ qua công viên Jackson Park cạnh nhà để hít thở không khí trong lành, khi những rặng thông, cây cỏ còn đầm ướt dưới màn sương. Những ngôi nhà nhỏ và các con đường trong khu phố này rất thân quen với tôi.

Thành phố Long Beach có khí hậu hiền hoà và ấm áp. Tôi yêu thích nơi này cũng như Dalat nơi tôi sinh ra và lớn lên. Dừng chân lại ở cuối đường ngắm những nụ hoa Đào vừa hé nở như đang khoe sắc hồng tươi chào đón một mùa Xuân mới. Nhớ lắm khung trời Dalat, hoa Anh Đào mọc ven bờ hồ Xuân Hương và các nẻo đường quanh thành phố làm tô điểm thêm vẻ đẹp của miền đồi núi cao nguyên. Lòng chạnh nhớ đến hai cây Đào trước sân nhà ba tôi đã trồng mỗi độ Tết về nở hoa thật đẹp. Giờ ông đã vĩnh viễn xa lìa.

Đón Tết Đinh Dậu 2017

Cũng như mọi năm ở xứ người, con trai tôi lo việc nấu nồi bánh chưng, bánh Tết cho vui nhà vui cửa. Hồi tưởng lại trước đây khi ở quê nhà, năm nào ba mẹ chồng tôi cũng nấu ba nồi bánh to đùng, ước chừng hơn 50 đôn bánh, mỗi cái hơn 4 pounds để ăn và biếu tặng bà con trong xóm. Tôi lo việc mua sắm vài chậu hoa tươi đẹp chưng trong nhà, mâm trái cây ngũ quả và nấu mâm cơm cúng tất niên. Tôi vẫn mong cho con cái mình gìn giữ những phong tục tập quán cũ như đi lễ chùa, thờ cúng ông bà tổ tiên ..vv.

Tôi ngâm nga hai câu thơ:

Thịt mỡ dưa hành câu đối đỏ

Cây nêu tràng pháo bánh chưng xanh.

Hai câu thơ trên gói ghém biết bao là hình ảnh ăn Tết ở miền quê.

Nhớ Tết Mậu Thân 1968 quê nhà.

Đã trải qua gần nửa thế kỷ rồi nhưng cứ mỗi đêm đón Giao Thừa lòng tôi buồn xót xa không thể quên được mùa Xuân xưa cũ.

Hồi xưa lúc nhỏ tôi ăn những cái Tết thật vui cùng với anh chị em và xóm giềng vì chúng tôi có quần áo mới, được đeo bông tai dây chuyền vàng, và tiền lì xì bỏ đầy túi, thật là hạnh phúc khi mỗi năm mình thêm một tuổi. Vào mùa Xuân năm ấy. Tôi nhớ ba tôi chuẩn bị đón Xuân thật là chu đáo. Ông đóng cửa xưởng mộc vào khoảng 25 tháng Chạp, cho thợ thầy nghỉ việc để kịp mua vé xe đò về quê tận Miền Trung xa lắc.

Phân công cho mấy cậu con trai dọn dẹp bàn thờ, lau chùi bộ lư đồng thật bóng loáng. Chị em gái chúng tôi giặt giũ khăn màn, mền gối thật sạch, lo bày biện bông hoa phòng khách cho đẹp, đến tối phụ mẹ tôi tỉa bông hoa làm mứt bí, mứt cà rốt. Hai mươi tám lo gói bánh Tết công việc trong nhà lúc nào cũng bận rộn tấp nập.

Tôi nhớ trước Tết tình hình chiến sự thật sôi động ở miền Trung Quảng Trị, cao nguyên Ban mê Thuật, miền Nam cũng bị quấy phá khắp nơi.

Dalat thành phố thật yên bình không bao giờ có chiến tranh quấy phá giao tranh với những người phía bên kia, có chăng chỉ xảy ra ở các huyện xã xa xôi hẻo lánh.

Dân chúng lo đón Tết thật tưng bừng, mọi nhà đều chuẩn bị chợ búa, mua sắm bông hoa, bánh mứt, nghèo khổ cũng đi vay mượn để mua gạo về đổ đầy lu, và nấu nồi bánh Tết cho con cái ăn.

Nhưng rồi ai có ngờ đâu đêm Giao Thừa năm ấy, mặt trận Giải Phóng Miền Nam đã lợi dụng việc ký kết giữa hai bên tạm ngưng bắn ba hôm, để rồi mở cuộc tổng tấn công vào các thành phố miền Nam Việt Nam gây ra biết bao nhiêu đau thương tang tóc.

Nhà tôi ở Cây Số Bốn sau này gọi là Phường Đệ Nhị cách xa chợ vài cây số, cuối con đường Phan Đình Phùng là Ngã Ba Mả Thánh. Khu nghĩa địa nằm trên ngọn đồi thoải thoải trái dài và rộng bao la.

Tôi nhớ rất rõ vào đêm 30 Tết, sau khi cúng tiễn đưa năm cũ và mọi nhà đón mừng năm mới vào nhà ba tôi và các em ra ngoài sân châm pháo đốt cùng với hàng xóm chung quanh, tiếng nổ vang dội đi đùng cả góc trời thật là vui tai.

Đêm nay là đêm trừ tịch. Bầu trời đen ngịt và u tối chìm đắm dưới lớp sương mù dày đặc. Tôi bước ra sân nhà co ro khoác lên người chiếc áo ấm, đứng nhìn xác pháo vung vãi đầy lồi đi quanh nhà. Nhẹ hít thở hương đêm, mùi thơm của hoa Dạ Lý Hương, hoa Đào, hoa bưởi thoang thoảng quyện chút mùi thơm của pháo còn vương lại quyến rũ vô cùng. Ôi mùi hương của Tết.

Tôi quay bước vào nhà lòng cảm thấy cô đơn trống trải, bỗng dưng nhớ đến anh và buồn muốn khóc. Tết này anh bận không về vì theo lệnh Tiểu Đoàn Pháo Binh 231 điều động xuống Ninh Chữ. Sau 1 giờ đêm cả nhà chuẩn bị về phòng ngủ. Chúng tôi nghe vài tiếng pháo còn nổ rời rạc trong xóm xen lẫn với tiếng súng rất lạ.

Ba tôi chạy ra ngoài nghe ngóng và cho cả nhà biết tin:

- Hình như có tiếng súng nổ gần trong hẻm. Ba đoán giống tiếng súng AK của mấy ông Giải Phóng. Ông ra lệnh: Tất cả im lặng, tắt hết đèn đóm, không được ra khỏi nhà.

Ai nấy đều run bắn lên, nét mặt hoảng hốt vì nghe tiếng bà con cạnh nhà xôn xao nháo nhác bàn tán với nhau Việt Cộng về đến xóm số Bốn rồi. Nhà tôi ai nấy đều khiếp sợ vì nghe tiếng súng nổ càng lúc càng gần.

Thôi nguy kịch rồi! Chúng tôi ngồi im lặng trên giường, nghe nhiều tiếng chân người chạy rầm rập ngoài đường.

Miệng người lạ la to:

- Đồng bào hãy bình tĩnh, yên tâm đứng lên về phía cách mạng, cùng nhau giải phóng miền Nam, lật đổ bọn Mỹ Ngụy.

Tôi chưa hề nghe tiếng súng bên tai, chưa một lần nhìn thấy Việt Cộng. Bây giờ trong tình huống này biết làm sao đây? Tôi lo cho anh hiện giờ ở Ninh Chữ, nơi ấy có xảy ra đụng độ lớn không? Lòng tôi nóng như lửa đốt, nơm nớp sợ, lo cho anh lái xe về thăm trong lúc đầu sôi lửa bỏng vậy thì nguy hại vô cùng. Tôi thầm van anh đừng lên vì mấy tên Việt Cộng nằm vùng sẽ không buông tha cho các anh lính VNCH nhất là cấp sĩ quan. Tôi chấp tay cầu xin ơn trên Trời Phật hãy che chở cho anh. Chúng tôi sợ hãi khi tiên đoán cuộc chiến sẽ đụng độ xảy ra giữa hai bên, không làm sao tránh khỏi.

Ba chúng tôi giục các con lo chuẩn bị những giấy tờ quan trọng, áo quần vài bộ vừa đủ mặc, sẽ chạy lánh giặc khi ngày mai trời sáng. Theo kinh nghiệm ông nói phía bên kia mà chạy đến đâu sẽ gieo tang tóc, chết chóc kinh hoàng tới đó. Người dân khu phố sống trong nỗi lo sợ, hãi hùng chỉ đóng kín cửa ngồi trong nhà nghe ngóng tin tức.

Lòng do dự không biết mình phải làm gì trong lúc này.

Tôi thu gọn những áo quần cần thiết cho vào túi du lịch, vội lấy cuốn album chụp ngày lễ đính hôn của hai đứa, những thư từ, lưu bút ngày xanh cùng mấy tấm ảnh chụp với các bạn ở sân trường Bùi-thị- Xuân . Quà anh tặng cho tôi trong ngày ra trường Bộ binh Thủ Đức, cái gì tôi cũng trân quý, đĩa nhạc Sylvie Vartan, Francois Hardy nhỏ màu xanh, gồm nhiều bài ca Pháp rất nổi tiếng như Le temps de l'amour, La Plus Belle Pour Aller Danser v.v , còn nữa... đĩa nhạc Đêm Đông và Lời Buồn Thánh, con búp bê xinh xắn, tôi sẽ đem theo bên mình.

Bây giờ xin kể tiếp một chút về ngôi nhà của chúng tôi, căn nhà nằm ở đường Hai Bà Trưng phía sau vườn rau có con suối nhỏ chảy ngang, băng qua khoảnh đất trồng bắp là nghĩa

địa, những lúc buồn chị em tôi hay chạy lên nơi này, hái hoa dại cắm trên ngôi mộ của mẹ và ngồi nhìn hoàng hôn xuống dần phía sau rặng núi mới quay về. Nghe đâu bên cách mạng và du kích kéo về núp trong khu Mả Thánh, Cây Số Sáu và Cam Ly rất đông.

Chiều mừng Một Tết, tất cả dân quanh vùng đã gánh gồng, bồng bế con cái tìm đường lánh nạn, ba tôi chở cả nhà bằng chiếc xe gắn máy ọp ẹp cũ rích thật tội nghiệp. Sau khi bỏ hết đám con gởi nhờ nhà người quen ở chợ, lại quay về thồ mớ đồ đạc cần thiết.

Tôi đau xót và ngậm ngùi tủi thân khóc cho hoàn cảnh gia đình mình bỗng nhiên phải chạy giặc đi lánh nạn nhờ vả người ta thật khổ vô cùng. Chỉ mong sao được yên để quay về căn phòng nhỏ của tôi.

Dân chúng vô cùng hoảng sợ khi nghe tin Saigon, Chợ Lớn, Huế, Đà Nẵng bị phía bên kia mở cuộc tổng tấn công ào ạt, bên lính bộ binh Cộng Hoà bắn trả và phản pháo mạnh. Phía bên kia lợi dụng lệnh ngưng bắn trong dịp Tết tràn vào nhà dân để bắn phá, gây tiếng vang trong nước .

Khu phố tôi sống hạnh phúc, bình yên bỗng vang rền tiếng súng, đêm tối chỉ còn nghe tiếng súng AK nổ vang và ánh sáng hỏa châu chiếu đỏ cả góc trời. Trong tình thế sôi động này, Thị Trưởng thành phố ra thông báo cho dân chúng đến các điểm tiếp cư lánh nạn, gia đình tôi được đến ở tạm tại trường Nữ Trung Học Bùi Thị Xuân (ngôi trường thân yêu của tôi). Gia đình chúng tôi khệ nệ ôm túi xách đồ đạc vào phòng tập thể dục nơi làm phòng tạm trú để sinh hoạt.

Sống trong cảnh tỵ nạn khổ vô cùng, dân chúng quá đông, ăn uống thiếu thốn, nước non vệ sinh hạn hẹp, chỗ ngủ không được thơm mát. Hàng ngày chen chúc lãnh thực phẩm như dầu ăn, cá hộp, gạo, mắm, bánh mì ..vv. Thật là buồn héo hắt. Lạy trời cho yên lữ giặc để con được về lại nhà .

Không thể nào quên được, cái đêm chúng tôi đứng trên đồi cao nhìn lại làng xóm tôi chìm trong màn đêm đen thẫm, những ánh đèn đỏ của máy bay trực thăng vùn vùn bay vòng vòng trên bầu trời. Có những đám cháy bùng lên ở một góc trời gần khu nghĩa trang. Tiếng nổ vang bên tai, tiếng rít lạnh lùng do đạn trọng pháo 105 ly rời nòng súng đại bác của lực lượng pháo binh vang rền. Tôi đã thấy chiến tranh khốc liệt lần đầu . Hình ảnh trận chiến này rất là sôi động, lực lượng phòng không đã điều động máy bay A D 6 Skyraider dềnh dàng, chậm rãi phóng những trái Napalm dài như chiếc xuống rã trên đỉnh đồi núi trọc, và phi đạo Cam Ly Dalat.

Qua ngày Mừng ba Tết.

Dân chúng trong thành phố và gia đình chúng tôi đứng trên đường Hàm Nghi, trước nhà thờ Tin Lành chứng kiến cảnh máy bay A-1 Skyraider bay thấp để thả những quả bom nặng 200 kí lô xuống khu vực Mả Thánh nơi đây là điểm ẩn núp của Việt Cộng.

Nhìn khói lửa bốc cao ngập trời, chúng tôi cùng ôm nhau khóc nức nở, không dám chứng kiến thảm cảnh này lâu hơn.

Trở lại chuyện anh chàng Pháo Binh của tôi. Được tin anh bình an trở về Dalat thăm gia đình tôi ở trại tạm cư, tôi mừng khôn xiết. Anh điều về Trung Tâm phối hợp hỏa lực hành quân Tuyên Đức, như vậy là tôi yên tâm rồi. Nhiệm vụ anh là phối hợp đưa lệnh để các sĩ quan Pháo Binh bắn yểm trợ cho bộ binh trong cuộc chạm súng để tiêu diệt địch. Bên cạnh đó còn có sự cộng tác của Pháo Binh trường Võ Bị hỗ trợ .

Nghe tin phía quân giải phóng bị thất bại nặng nề nên đã rút lui nhanh chóng.

Sau khi ngưng tiếng súng giữa hai bên dân chúng được lệnh trở lại nhà. Chúng tôi bước về đầu ngõ chân đi không vững, mắt chứng kiến làng xóm nhà cửa cháy rụi, chỉ còn trơ lại cái nền xi măng, vật dụng đồ đạc bị thiêu đốt thành tro bụi thật đau lòng.

Thương cho dân lành bị lâm cảnh màn trời chiếu đất. Tôi không tin vào mắt mình khi nhìn căn nhà thân yêu vẫn còn nguyên, quá may mắn cho gia đình chúng tôi. Khi thấy thiệt hại không đáng kể, mấy tấm cửa kính và mái ngói bị vỡ văng tung toé xuống phòng ngủ. Chúng tôi ai nấy đều vui mừng khôn xiết. Xin tạ ơn Trời Phật.

Về sau này tôi mới hiểu ra do các anh xạ thủ buông tha, đã không rót vào nhà tôi.

Cám ơn các anh lính đã chiến đấu ngày đêm, để bảo vệ quê hương thân yêu và dân lành. Họ xông pha ngoài trận địa quên hết những gian nan khổ cực, chiến đấu đến phút cuối cùng có khi phải hy sinh cả tánh mạng.

Vài ngày sau đó chúng tôi nghe tin quân giải phóng đã mở những cuộc tấn công vào nhiều thành phố lớn ở Nam Việt Nam trong đó có Sài gòn - Chợ Lớn, Đà Nẵng và Huế .

Riêng thành phố Huế đã bị Việt Cộng tràn vào tấn công giết chóc thảm khốc. Họ đã thanh trừng giết chết những người dân vô tội, những người sinh viên trẻ, lớp người trí thức cũng như những viên chức trong chính quyền địa phương. Họ bị chết trong rừng xa bên cạnh những chiếc hố tập thể thật là dã man.

Tiếng súng đã im không còn nổ trong thôn xóm chúng tôi, nhưng bầu trời vẫn thê lương ảm đạm, người ta về chứng kiến một đám tang tập thể tại ngã ba Mả Thánh là những người dân lành ở Huế vào lập nghiệp - 13 người làng Bầu La bị chôn lấp dưới cái hố bom lớn. Thật quá thương tâm! Chúng tôi theo chị đứng lấp ló sau hàng rào dâm bụt để chen chân đến chứng kiến đám tang và cầu siêu cho các vong linh. Ai nấy cũng đều rơi lệ, bùi ngùi thương xót cho những nạn nhân chiến cuộc, xin cầu nguyện cho những hương linh được siêu thoát về cõi Niết Bàn. Người thân kêu gào, la khóc thật thảm thương. Người mất chồng, kẻ mất con.

Bỗng tôi thấy người thiếu phụ, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt thâm sâu đầu tóc rũ rượi tay ôm chiếc áo len, vật vã kêu gào: *Ôi trời cao đất rộng ơi, trả con lại cho tôi. Con tôi đâu rồi ?*

Bà mệt lã và miệng vẫn gào: *Rằng con bỏ mẹ mà đi? Con ơi là con...* Giọng kêu la thảm thiết của bà làm cho mọi người không cầm được nước mắt vì quá thương tâm cho đứa bé vô tội, cháu trai mới lên 5 tuổi. Nghe đâu chồng của bà đã bỏ mẹ con họ theo cách mạng đi vô bằng.

Riêng tôi cứ bị đeo đẳng bởi hình ảnh và lời kêu gào của người mẹ trẻ này.

Những đêm buồn giá lạnh, nỗi khốn khổ của người mẹ mất con bay theo trong gió lan tỏa đến mọi nhà nghe rộn cả người .

Chúng tôi đã thấy xác của mấy ông giải phóng nằm chết ở vườn rau, ven sườn đồi, bị sinh lên và hôi thúi, không có ai chôn cất, khi yên tiếng súng họ mới về thu dọn. Nghĩa trang người chết nằm dưới nấm mộ, bom đạn cày xéo văng bật ra khỏi hòm, chiến tranh sao kinh hoàng quá.

Một buổi chiều trời âm u, mây tím giăng ngang đồi, đàn chim đã bay về tổ ấm. Chúng tôi lên thăm mộ phần của mẹ, chiếc bình hoa vỡ tan tành. Tấm bia trên mộ đầy vết đạn xuyên qua lỗ chỗ. Bỗng nhìn qua bên cạnh chúng tôi thấy một hố sâu bị đào lên do bom đạn nhưng chưa đựng đến áo quan, thật quá hãi hùng.

Thảm kịch chiến tranh gieo rắc đau thương và thù hận trong lòng mọi người. Tội ác của những người giải phóng miền Nam đến khi nào mới trả hết. Giờ đây thời gian đã nửa thế kỷ trôi qua, nhưng sự thật đau buồn tôi không bao giờ quên được .

Biến cố Mậu Thân 1968 quá đổi kinh hoàng và là cái tang chung cho Miền Nam Việt Nam.

Tôi mượn lời văn này viết bài bút ký kể lại những hồi ức một mùa Xuân trong khói lửa, hình như cũng chưa diễn đạt được hết những điều đã xảy ra trong trí nhớ của mình. Mong thế hệ trẻ ngày nay cũng như con cháu đọc để thấu hiểu thêm về những tội ác của quân giải phóng và lính Bắc Việt trong cuộc tổng tấn công miền Nam Việt Nam.

Và cũng không quên cảm ơn những người dân Việt sống tha hương nơi xứ người nhưng đã có tấm lòng. Mỗi năm Tết đến họ đứng ra tổ chức lễ truy điệu để tưởng niệm hương linh những người quá cố, anh hùng vị nức nước vong thân.

Biến cố Mậu Thân Việt Cộng đã giết hại hơn 6.000 người dân vô tội tại Huế và nhiều nơi ở Nam Việt Nam, trong đó dân Dalat chúng tôi cũng là nạn nhân, chịu những ảnh hưởng nhà tan cửa nát, và những người dân lành chết oan trong huyết lạnh thật là một thảm cảnh đau lòng.

Mùa Xuân 2017

Lynn Phương

